

ת"פ 12281/05/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד דניאל פוגצ'ב, דניאל זינגר, אלכסנדר גיטמן, סטניסלב וליגורוב- בעניינו בלבד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 12281-05-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' פוגצ'ב(עציר) ואח'
ת"פ 17766-09-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' וליגורוב

בפני כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

1. דניאל פוגצ'ב

2. דניאל זינגר

3. אלכסנדר גיטמן

4. סטניסלב וליגורוב- בעניינו בלבד

הנאשמים

גזר דין (בעניין הנאשם 4)

האישום וההליך

א. הנאשם, כבן 22, הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של חבלה חמורה בצוואת, לפי סעיפים 333 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

העבירות בוצעו ביחד עם שלושת הנאשמים האחרים, אשר עניינם הסתיים, לאחר שאף הם בחרו להודות בעבירה (לצורך הנוחות יכונה הנאשם 3 מעתה: הנאשם).

על פי תיאור העובדות, ביום 2.5.14, בשעה 02.00, בלוד, שהו הנאשמים כשהם תחת השפעת אלכוהול, והקימו רעש במקום. בתגובה, פנה אליהם המתלונן המתגורר בסמוך, ודרש כי יחדלו ממעשיהם ויתרחקו מרכבו שחנה שם. בהמשך, ירד המתלונן לשוחח עם הנאשמים ובין הצדדים התפתח דין ודברים. הנאשם וכן שני נאשמים אחרים התנפלו על המתלונן והחלו להפליא בו מכותיהם. הנאשם 1 דחף את המתלונן שנפל לרצפה, הנאשם 3 בעט בגופו והכה אותו באמצעות קב"י הליכה ממתכת, והנאשם בעט בו, כשהנאשם 2 עמד במקום באותה עת. המתלונן ניסה לעמוד על רגליו, ושוב פנה אל הנאשם 3 ואל הנאשם. בתגובה שבו הנאשם 3 והנאשם למקום והכו את המתלונן בשנית בבעיטות בגופו. כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלונן פצעי שפשוף מרובים ומדממים בפניו, שבר באפו,

עמוד 1

נפחות בשפתיו, וכן נפל כתר שן בפיו. לנאשם ולנאשמים 1 ו-4 יוחסה עבירה של חבלה חמורה בצוותא, ואילו לנאשם 2 יוחסה עבירה של סיוע לגרימת חבלה חמורה.

הנאשם צירף תיק נוסף, ת.פ. 15-09-17766, בו הורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. המדובר בכך שביום 30.5.15, בסמוך לשעה 01:44, שהה בחוף תל ברוך בתל אביב, שעה שהיה עליו לשהות במעצר בית החל מהשעה 22:00 עד השעה 06:00 למחרת.

ב. בטרם כניסה לעובי הקורה, ראוי לפרט תוצאות ההליך בעניינם של יתר הנאשמים:

בעניין הנאשם 1 גובש הסדר טיעון, שהתחשב בהיותו אסיר בעת הדין. בגזר דין מיום 25.1.16, אימצתי את הסדר הטיעון במלואו, וגזרתי על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, אשר מתוכם ירוצו חודשיים במצטבר למאסרו האחר. כמו כן, הטלתי קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי בסך 1,500 ₪.

בעניין הנאשם 2, התקיימה חובת תסקיר מפאת גילו הצעיר. בהמשך הוגש תסקיר חיובי ביותר, אשר תיאר את הנאשם כצעיר נורמטיבי, נעדר כל עבר פלילי, אשר שירת בצה"ל שירות מלא, ומתכנן לימודים גבוהים. לנוכח מכלול הנסיבות ובעיקר חלקו השולי באירוע, ראיתי לנכון להימנע מהרשעתו והטלתי של"צ נרחב, פיצוי, התחייבות, וצו מבחן לשנה.

בעניינו של הנאשם 3 הוסכם שיינתן תסקיר מטעם שרות המבחן, אך לא גובשו הסכמות לעניין העונש. התסקירים שהוגשו בעניינו שיקפו תמונה מורכבת ביותר, שכן מחד, המדובר היה בצעיר ללא כל עבר פלילי, אך מאידך, הוערכה רמה בינונית של סיכון להישנות עבירות, בשל אי נטילת אחריות באופן מלא, ושליטת הצורך בטיפול מצד הנאשם. ביום 5.12.16 גזרתי על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי 4 חודשי מעצרו, וכן פיצוי כספי בסך 4,000 ₪, וענישה נלווית. הנאשם 3 הגיש ערעור על חומרת העונש, אך בהמלצת בית המשפט המחוזי הנכבד, הסכים לדחיית הערעור (עפ"ג 16-12-57672, פרוטוקול מיום 26.2.17).

בעניינו של הנאשם לא גובש כל הסדר עונשי.

תסקירי שרות המבחן

ג. אין לנאשם כל עבר פלילי.

התסקיר הראשון הוגש ביום 10.10.16. נכתב כי הנאשם מתקשה להגיב באופן שקול במצבים חברתיים, תוך השפעה לנטיות שליליות. שרות המבחן שקל את נטיית הנאשם לאימפולסיביות, לצד חרטתו והעדר עבר פלילי, והעריך כי רמת הסיכון להישנות עבירות נמוכה ואף החומרה הצפויה של תוצאות האלימות, תהיה נמוכה. נכתב כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע. ההמלצה היתה להטיל של"צ וצו מבחן שיכלול תכנית טיפולית. בנוסף, לנוכח גילו הצעיר הומלץ לסיים את ההליך ללא הרשעה.

בדיון מיום 31.10.16, ציינתי כי נראה שהנאשם משתף פעולה עם שרות המבחן, אך מצוי בשלב ראשוני של התהליך הטיפולי. לנוכח עמדת התביעה המחמירה, ראיתי לנכון לדחות את הדין על מנת לאפשר לנאשם להתקדם בטיפול ולקבל תסקיר מסכם.

ביום 14.2.17 הוגש תסקיר שני, בו נכתב כי הנאשם משתתף בקבוצה טיפולית והביע נכונות להמשך הטיפול. הנאשם מסר בדיקת שתן שנמצאו בה שרידי קנאבוס, והתקשה לתת הסבר, אך שלל צורך בטיפול בתחום ההתמכרויות. שרות המבחן שב וקבע כי הערכת המסוכנות היא בדרגה נמוכה, וכי הנאשם משתף פעולה עם הטיפול. ההמלצה היתה לזה לזו שבתסקיר הראשון.

תסקיר אחרון הוגש ביום 16.3.17. נכתב כי הנאשם ביצע כמה בדיקות שתן נוספות שבחלקן נמצאו שרידי סמים, אך הנאשם התקשה לתת הסבר וטען שלא היה שימוש נוסף, מעבר לשימוש יחיד. שרות המבחן הבהיר כי המלצתו בעניין של"צ וצו מבחן כפופה למסירת בדיקות שתן נקיות. לאור שיתוף הפעולה חזר שרות המבחן על המלצתו.

טיעוני הצדדים

ד. ב"כ התביעה הפנתה לחומרה היתרה של האירוע, ולחבלות שנגרמו למתלונן. כמו כן, השוותה את עניינו של הנאשם לזה של המעורבים האחרים. הוזכר כי הערעור על חומרת העונש בעניינו של הנאשם 3 נדחה. התביעה סבורה כי חלקו של הנאשם דומה לזה של הנאשם 3. לדעת התביעה יש לקבוע מתחם זה לזה שנקבע בעניין הנאשם 3, בין 7 ל-24 חודשי מאסר, ולהטיל עונש ברף הנמוך של המתחם, 8 חודשי מאסר. צוין כי הנאשם היה עצור מיום 4.5.14 עד יום 2.6.14.

ה. ב"כ הנאשם טען כי מאז האירוע חלפו 3 שנים, והנאשם היה בגדר של בגיר צעיר. בעת האירוע הנאשם היה חייל בשרות חובה, שהשלים שנתיים שרות, אך בשל העבירה הופסק שירותו. הנאשם היה עצור למשך תקופה משמעותית ולאחר מכן היה נתון בתנאי מעצר בית מוחלט או לילי, למשך שנתיים כמעט. כיום הנאשם עובד בחנות בגדים. נטען כי הנאשם קיים הליך טיפולי למעט מעידה יחידה של שימוש בקנאביס, לכן יש לגזור את דינו על פי שיקולי שיקום. ב"כ הנאשם טען כי המתחם שנקבע בעניינו של הנאשם 3 היה מחמיר לעומת מדיניות הענישה הנוהגת, ומקרים רבים הסתיימו ללא הטלת מאסר בפועל. לאור התהליך שעבר הנאשם, נטען כי אי להטיל מאסר בפועל אלא מאסר על תנאי ושל"צ. לחילופין, עתר ב"כ הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השרות. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה התומכת בטענותיו.

ו. הנאשם בדברו האחרון אמר שהוא עובד כבר למעלה משנה וחצי, ומשתתף בטיפול בשרות המבחן, ואינו מבצע עבירות. הנאשם הביע מצוקה באמרו כי אינו יודע מה עוד עליו לעשות כדי להוכיח עצמו.

מתחם העונש ההולם

ז. דברים שכתבתי בעניינו של הנאשם 3 יפים אף לעניינו של הנאשם, לאור עיקרון אחדות הענישה, ולנוכח נסיבות האירוע:

בעניין של עבירות אלימות אמר בית המשפט העליון (ע"פ 7879/09 מד"י נ' פלוני, נבו מיום: 3.8.10):

תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' עמוד 3

רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005), שישקפו ערכים של תגמול והרתעה, "והכל מתוך ידיעה שענישה בלבד, ואפילו ענישה חמורה, תהווה תרומה חלקית בלבד למאבק בנגע הסכינאות" (ע"פ 3251/05 מלול נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 11.1.2007)) על כן המגמה של בית משפט זה הינה ברורה ועקבית - במקרי אלימות בהם ישנו שימוש בסכין או בכל נשק קר אחר יש להטיל ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריח (ראו ע"פ 6260/05 חדרה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.2.2006); ע"פ 8597/07 זועבי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 15.1.2008)). "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בנבו], 10.11.2009)).

ממש לאחרונה, אמר בית המשפט העליון בע"פ 7549/15 פחימה נ' מד"י (25.1.16):

תופעת השימוש בסכינים ושאר סוגי נשק קר במהלך עימותים המתפתחים לתגרות היא תופעה חברתית מכוערת ומסוכנת, המחייבת תגובה עונשית מחמירה והחלטית. בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להיאבק בתופעה זו שזכתה לכינוי "תת תרבות הסכין":

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו" (ע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.4.2010)).

וראו גם: בש"פ 2181/94 מיכאלי נ' מד"י (22.4.1994); ע"פ 2949/06 פלוני נ' מד"י (3.7.2006); ע"פ 8912/13 מד"י נ' טל (13.2.2014); ע"פ 3863/09 מד"י נ' חסן (10.11.2009). אמנם בחלק מן המקרים המצוינים, דובר בשימוש בסכין, אך דברי בית המשפט העליון התייחסו לכל שימוש בנשק קר, ולדעתי קבי" מתכת ששימשו כאלות, באים בכלל זה.

בעניין עבירות אלימות שבוצעו בגילופין, אמר בית המשפט העליון בע"פ 7879/09 הנ"ל:

בנוסף, במקרה דנן, חשוב לחזור להדגיש את הסכנה הרבה הטמונה בשתיית משקאות אלכוהוליים לשוכרה. כפי שראינו לצערנו בלא מעט מקרים האלכוהול מהווה קרקע פורייה לביצוען של עבירות חמורות ביותר... אכן פרשה זו עמוסה באדי אלכוהול והתיק מעורר שוב נושא כאוב, שבית משפט זה נתקל בו, כאמור, לעתים לא רחוקות של ביצוע עבירות תחת השפעת אלכוהול. על כל הרשויות להיאבק בתופעה קשה זו.

ועוד נאמר באותו עניין:

לא אחת אנשים מן היישוב - שהם כאלה על כל פנים עד לאירוע עבירה - משתכרים באופן קשה ומגיעים לכלל עבירות קשות. המשמעות היא הצורך להיאבק במארת האלכוהול, פח יקוש ל'שותים עצמם לפשע', לעתים אף 'שותים עצמם למוות' - שלהם או של אחרים (כגון בהנפת סכין

או בנהיגה מופקרת). הממשלה והכנסת נדרשות לכך: הממשלה - בהחלטה מיום 15.11.09 - קיבלה 'תכנית לצמצום הצריכה המופרזת של אלכוהול ולצמצום נזקיו'. על פי התכנית, אמורים להינקט אמצעים שונים, חקיקתיים הסברתיים ומניעתיים. בכנסת ישנן מספר יוזמות חקיקה להגבלת פרסום אלכוהול, להעלאת המיסוי על מוצריו ועוד. הדברים מובאים כאן כדי להעמיד על תחושת הדחיפות שיש בנושא. ואכן, גם על בתי המשפט לתרום תרומתם למאבק זה באלכוהול הגוזל נפשות, וזאת בענישה הפלילית. (ע"פ 10898/08 פלוני נ' מדינת ישראל (15.4.2010)).

עיון במאגרי הפסיקה מעלה כי בגין עבירות אלימות חמורות שבוצעו תחת השפעת אלכוהול, הוטלו בדרך כלל עונשי מאסר משמעותיים. בייחוד כך הדבר, מקום בו המדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי, (רע"פ 9/08 חוסרי נ' מד"י (2.1.08); רע"פ 7498/11 נאטור נ' מד"י (11.10.11); ת.פ. 6557-05-11 מד"י נ' אלקרייף (29.11.11); רע"פ 6866/08 פדלון נ' מד"י (13.8.08); עפ"ג 45636-06-13 מד"י נ' טל (30.6.13)).

ח. חומרה יתרה נוהגים בתי המשפט כלפי עבירות אלימות בגילופין, ככל שהמדובר בתקיפת המתלון באזור הראש או בפניו. בשני המקרים שלהלן, אישר בית המשפט העליון עונשי מאסר משמעותיים, אף בהעדר עבר פלילי משמעותי, ובהעדר תוצאה של חבלה חמורה. לדעתי, כפי שהיו החלטות אלה חשובות בעניינו של הנאשם 3, כך הדבר בעניינו של הנאשם 4:

ברע"פ 7734/12 מגידוב נ' מד"י (28.10.12), אישר בית המשפט העליון את גזר דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר את עונשו של נאשם שתקף במסעדה שניים, כשהוא בגילופין. את אחד מקרבנותיו תקף הנאשם בכך שהכה בראשו בעזרת בקבוק. נקבע כי לא ניתן להסתפק במקרה זה במאסר שירוצה בעבודות שרות, אף כי הנאשם הינו נעדר עבר פלילי. על הנאשם הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 4145/12 הרוש נ' מד"י (29.4.13), נדון עניינו של נאשם אשר בהיותו בגילופין ניפץ בקבוק זכוכית והניף אותו לעבר צווארו של המתלון, אך בשל התערבותו של אחר נגרמה רק שריטה קלה למתלון. לאותו אחר נגרם חתך משברי הבקבוק, שהיה צורך לנתחו וקיים חשש שיגרם נזק קבוע. הנאשם היה צעיר שבעברו עבירת אלימות קודמת אחת ויחידה, בגינה הוטל עונש ללא הרשעה. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין שניתן בבית משפט קמא ועמד על 4 שנות מאסר בפועל, וכן קנס כספי בסך 25,000 ₪.

ברוח דומה, נגזרו עונשי מאסר אף בבית המשפט המחוזי, ובבתי משפט השלום. יש לשים לב כי בחלק נכבד מן המקרים, המדובר היה בנאשמים ללא כל עבר פלילי:

בעפ"ג 24689-06-13 בן קסוס נ' מד"י (18.11.14) הורשעו הנאשמים בתקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, בכך שהיכו בצוותא את המתלון לאחר שיצאו ממועדון, במכות אגרוף ובעיטות בכל חלקי גופו, גם כשהיה שרוע ארצה. למתלון נגרמו נפיחות בראש, ופגיעה בטחול ובלבלב, שדרשו אשפוז. הנאשמים היו צעירים ולאחד מהם לא היה עבר פלילי. בית המשפט הטיל מאסרים של 11 ו-15 חודשים, וכן פיצוי בסך 10,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את הערעורים על חומרת העונש.

בעפ"ג 37112-10-15 מד"י נ' היילה (17.1.16) הורשע הנאשם בפגיעה בנסיבות מחמירות בכך שבהיותו בגילופין, חבט בראשו של המתלון באמצעות בקבוק בירה שהתנפץ על ראשו, וגרם חתך שהצריך הדבקה. לא ניתן תסקיר בשל אי שיתוף פעולה של הנאשם. לנאשם היה עבר פלילי. הוטלו 14 חודשי מאסר, הכוללים הפעלת 2 תנאים בני 6 חודשים. בית המשפט המחוזי קבע כי לא היתה הצדקה להטלת עונש בתחתית המתחם שנקבע, והחמיר את

העונש ל-20 חודשי מאסר.

בת.פ (י-ם) 8629/08 קירצ'ק נ' מד"י (16.3.09) תקפו 2 הנאשמים יחדיו, בהיותם בגילופין, חסרת בית. כתוצאה מאגרופים וסטירות נגרמו לה שטפי דם וחבלות רבות בפנים בראש ובצוואר והתנפחה עינה. הנאשמים הינם צעירים שאחד מהם חסר עבר פלילי ואילו לשני 2 הרשעות קודמות שאינן מן החמורות. הנאשמים נדונו ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ (פ"ת) 3907/05 מד"י נ' אבו חוג'לה (15.5.06), תקף הנאשם מתדלק בתחנת דלק, באגרופו, בהיותו בגילופין. למתלונן נגרמו שברים בלסת והוא נזקק לניתוח. הנאשם חסר עבר פלילי ונסיבות חייו קשות. נגזרו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ 1157/09 (ראשל"צ) מד"י נ' אל עביד (13.5.13), השליך הנאשם בקבוק על ראשו של המתלונן וכשזה נפל, בעט בו והכה אותו בעזרת כיסא. למתלונן נגרמו חתכים. הנאשם היה בגילופין והוא מכור לאלכוהול ובעל עבר פלילי. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 11 ל-20 חודשי מאסר והוטלו 11 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ 2256-09 מד"י נ' ענבתאווי (27.6.10), הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות, בכך שזעם על המתלונן שחסם את רכבו, ניגש אל רכבו וכשיצא המתלונן, נתן לו מכת אגרוף והכה אותו עד שנמלט מהמקום. לנאשם שהוא כבן 51 עבר פלילי מכביד אך ישן לרקע התמכרותו לסמים, ממנה נגמל. מאז האירוע חלפו 3 שנים. הנאשם נמצא בלתי כשיר לריצוי עבודות שרות. דינו נגזר לריצוי 4 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 1000 ₪ ו-3000 ₪ פיצוי.

בת.פ 5906-09 (ת"א) מד"י נ' הוגוס (9.11.09), יידה הנאשם אבן שפגעה בראשו של אחר וכשזה נפל המשיך הנאשם להכותו. לנאשם אין עבר פלילי והוא פליט בישראל. על הנאשם נגזרו 12 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ 57581-02-13 מד"י נ' קוזלוב (2.3.15) הורשעו הנאשמים בכך שבעקבות מריבת סתם בתחנת דלק, כשאחד מהם בגילופין, החלו להכות את המתלונן באגרופים בפניו וגרמו לו לשבר בסחוס קנה הנשימה, פצע מדמם בשפה, וחבלות שונות בפנים. לנאשמים היה עבר פלילי למרות גילם הצעיר. התסקירים שיקפו מורכבות, ואחד הנאשמים לא נטל אחריות. הטלתי על אחד הנאשמים 12 חודשי מאסר, ועל חברו 7 חודשי מאסר. כמו כן, הוטל פיצוי בסך 2,500 ₪ על כל נאשם.

ט. אמנם, ניתן למצוא בפסיקה גם מקרים בהם הוטלו בגין עבירות של חבלה חמורה עונשים מתונים יותר מאלה שסקרתי, וב"כ הנאשם הגיש אסופה מטעמו, אך עיון מלמד כי המדובר היה במקרים קלים בהרבה, כגון מכת אגרוף יחידה שגרמה לשבר באף, או בלסת, בשונה מענייננו שבו המדובר בתקיפה חמורה וממושכת, תוך שימוש בקב"י מתכת על ידי הנאשם 3. לדעתי לא דומה חומרתה של מכת אגרוף שתוצאתה שבר, למסכת אלימות ברוטאלית של מכות ובעיטות כלפי אדם השרוע על הקרקע, בידי חבורה, תוך שימוש בקב"י מתכת.

י. בעניינו של הנאשם 3 כתבתי:

העבירה בוצעה בהיות הנאשמים בגילופין, אך לא ניתן לאפשר לאדי האלכוהול שאפפו את המקרה לטשטש את חומרתו. הנאשמים, ובהם הנאשם דנן, התנפלו על המתלונן שכל חטאו היה בכך שהעז לבקשם לחדול מהקמת רעש בקרבת ביתו, בשעות הלילה הקטנות, ועד מהרה מצא עצמו קרוב לפרץ אלים, שמולו עמד לבדו ואין לו מושיע. תיאור האירוע מצמרר, וניתן רק לשער את עוצמת המכות שספג המתלונן, על פי חבלותיו ועל פי התמונות שהוגשו מטעם התביעה. בתמונות נראה המתלונן כשהוא שוכב

בבית החולים, וכל פניו מוכות, פצועות וחבולות. בזירת האירוע נותרו כתמי דם על המדרכה. נוכח כל זאת, בדין טענה התביעה כי רק בדרך נס לא נגרמה תוצאה נוראה של קיפוח חיי המתלון, כפי שאירע במקרים דומים, הזכורים היטב לכולנו. בע"פ 2760/14 אוחיון נ' מד"י (7.10.15) היטיב בית המשפט העליון לתאר מקרה שהיה דומה עד מאד, ויש בכך כדי להמחיש כי כפסע היה בין גרימת חבלה חמורה, לבין תוצאה קטלנית:

לילה של שכרות, פריקת עול והתנכרות לצורכי הכלל הוביל בסופו של דבר להתפרצות אלימה ולמוות. המערער וחבריו התרועעו זה עם זה באופן קולני בפארק עירוני שנמצא בשכונת מגורים וגרמו לרעש שהפריע למנוחת השכנים. בקשות שהופנו אליהם להפסיק על-ידי השכנים נענו בגסות. אחד השכנים בבניין הסמוך ירד לעברם בשעת לילה מאוחרת, והעימות בינו לבין המערער נשא תוצאה טרגית. השכן נגח בראשו של המערער, ואילו המערער שלף את סכיניו ודקר אותו דקירה באזור הלב, שהובילה למותו הכמעט מיידי. האירוע מזעזע, וכך גם תוצאותיו.

בענייננו, למרבה המזל, לא נגרמה תוצאה דומה לזו שבפרשת אוחיון, אך נגרמו למתלון חבלות חמורות המותירות מום של קבע, שאין להקל בו ראש: שבר של כתר שן, ושבר באפו. למותר לציין כי פגיעות שכאלה בפניו של אדם הן משמעותיות ביותר, הן מבחינה רפואית, והן מבחינה אסתטית.

דברים אלה נכונים גם בעניינו של הנאשם.

יא. הנאשם תקף את המתלון בשני שלבי האירוע. בשלב הראשון הפליא בו מכותיו ובעט בו, והמשיך לבעוט בו גם כשנפל. בשעה שהנאשם 3 הכה את המתלון באמצעות קב"י מתכת שהיו ברשותו (בעקבות פציעתו בתאונת דרכים), בעט בו גם הנאשם, ואילו הנאשם 2 עמד במקום. בשלב השני, כשהצליח המתלון לעמוד על רגליו ופנה אל הנאשם ואל הנאשם 3, שבו שניהם להכותו בבעיטות.

אני שבה וקובעת כי תיאור העובדות מעלה שלכל הפחות חלק משמעותי מן החבלות אצל המתלון, נגרמו על ידי הנאשם ביחד עם הנאשם 3, שהרי הנאשם 1 רק דחף את המתלון בתחילת ההתרחשות, ואילו הנאשם 2 עמד במקום ולא עשה דבר מעבר לכך. יוצא אפוא, כי ריבוי החבלות המתוארות יכולו להיגרם אך ורק מן המכות והבעיטות.

יב. מצב זה שבו מנסה אדם להגן על שלוות חייו האלמנטרית ומוצא עצמו קרבן לאלימות ברוטלית וסיכון חייו, מחייב את בית המשפט למסור מסר של סלידה ושאת נפש.

יג. לצד כל האמור, אני רואה מקום להבחין בין חלקו של הנאשם 3 לבין חלקו של הנאשם. בעוד שהנאשם 3 הכה את המתלון באמצעות קב"י מתכת, הרי הנאשם דן לא השתמש בחפצים אלא בעט במתלון. מבלי להמעיט מחומרת ההשתתפות בתקיפה הברוטאלית בצוותא, אני סבורה כי ההבחנה משמעותית, ויש מקום להביאה לידי ביטוי בעת קביעת המתחם.

יד. לנוכח מכלול הנסיבות, חלקו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

טו. עוד יש להזכיר כי הנאשם נותן את הדין אף בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית. לצד העובדה שאין המדובר

בעבירה שהיא מן החמורות שבספר החוקים, יש חומרה בכך שהפר את תנאי השחרור, בשעות הלילה הקטנות, וזאת שלא לצורך חיוני: הנאשם נתפס בחוף הים.

לאחר בחינה ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה של הפרת ההוראה החוקית דורש הטלת ענישה הצופה פני עתיד.

העונש המתאים לנאשם

טז. הנאשם צעיר למדי, היה כבן 20 בעת ביצוע העבירות, ואין לו כל עבר פלילי. עניין זה ילקח כמובן בחשבון, ולמעשה זהו הנימוק המרכזי עליו משתיתה ההגנה את טיעוניה.

בנוסף, יש להתחשב בעובדה שהנאשם היה עצור למשך חודש, ולאחר מכן שהה בתנאים מגבילים למשך כשנתיים.

על פי תסקירי שרות המבחן, הנאשם הביע חרטה והשתלב בתהליך טיפולי. בהמשך, שיתף פעולה עם שרות המבחן באופן מלא, למעט מעידות יחידות בעניין שימוש מזדמן בקנאבוס. שרות המבחן העריך כי מידת המסוכנות הנשקפת כיום מצד הנאשם היא נמוכה, והמליץ לשקול סיום ההליך ללא הרשעה.

יש להודות, התסקירים נשאו אופי חיובי בעיקרו. ואולם, בולטת אי התייחסות כלשהי מצד הנאשם לעניינו של קרבן העבירה. מצד הנאשם לא שמעתי גילוי אמפתי, או אף בקשת סליחה כראוי. בדברו האחרון בחר שלא להביע חרטה או להתנצל בפני המתלונן, אלא כל כולו היה ממוקד בהליך שלו עצמו ובמאמציו להוכיח שהוא ראוי ליחס מקל. התנהלות הנאשם, ותוכן דברו האחרון, הותירו את הרושם החזק כי אינו מגייס עצמו להבנת מקומו וסבלו של קרבן העבירה, וההתייחסות אליו נותרה שולית ודלה.

יז. עניינו של הנאשם אינו קל, שכן הוא מעורר בכל עוצמתה את שאלת השיקום למול חובתו של בית המשפט להביע סלידה מן העבירה. בעצם, ניצב בפני בית המשפט אדם צעיר ובלתי מגובש, ללא רקע פלילי, אשר זוהי הסתבכותו היחידה. סיטואציה זו, מחייבת זהירות רבה בעת גזירת הדין.

לאחר ששקלתי בדבר, עמדתי היא כי אילו המדובר היה בעבירה שאינה בעלת אופי אלים כל כך כלפי גופו של אדם, היה מקום לבחון מתן הבכורה לשיקולי השיקום. ואולם בענייננו, למרבה הצער, חומרת העבירה היא מכרעת. דעתי היא כי דרגת החומרה של האירוע, שבו נהג הנאשם באלימות קשה כלפי אדם, באירוע מתמשך, תחת השפעת אלכוהול, תוך גרימת חבלה חמורה, בצוותא חדא, גם כשהמתלונן היה שרוע ארצה ותוך שהנאשם 3 עושה שימוש בקב"י מתכת, אינו מאפשר גזירת הדין על פי שיקולי שיקום בלבד. הנסיבות מחייבות מסר תקיף מצד בית המשפט, זאת גם בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, ולאמור בתסקירים.

יח. המסקנה האמורה מתחייבת גם לנוכח גזר דינו של הנאשם 3. כזכור, קבעתי כי יש להבחין בין עניינו של הנאשם לבין עניינו של הלה, שתקף את המתלונן באמצעות קב"י המתכת. ואולם, אין להתעלם מקביעתי הנוספת ולפיה שני הנאשמים הללו היו האחראיים העיקריים לעבירה, ויש להניח כי הם אלה שגרמו לחבלות המתלונן, על פי תיאור העובדות.

כפי שנעשה בעניינו של הנאשם 3, אני רואה לנכון להתייחס לעניינם של הנאשמים האחרים, שכבר נגזר דינם. כאן

יש להבהיר שוב, כי חלקם של הנאשמים 1-2 היה מצומצם ביותר לעומת חלקו של הנאשם, שכן כאמור לעיל, לנאשם 1 יוחסה דחיפה בלבד, ואילו לנאשם 2 יוחסה נוכחות במקום האירוע בלבד, ללא מעשה אלים באופן אקטיבי. לעומת זאת, הנאשם דן ביחד עם הנאשם 3 מילאו תפקיד עיקרי וחמור, בהכותם את המתלונן מכות נמרצות בפלג גופו העליון, בשני שלבי האירוע, כשהנאשם 3, משתמש בקביי מתכת. ואמנם, בעניינו של הנאשם 3 הוטל מאסר בפועל למשך 10 חודשים, ועונש זה נותר על כנו גם בערכאת הערעור.

יט. אינני מתעלמת מגילו הצעיר של הנאשם, שהוא בגדר של "בגיר צעיר". ואולם, כבר נקבע פעמים רבות כי היותו של הנאשם בגדר "בגיר צעיר", אין בה כשלעצמה כדי להוות פוליסת ביטוח מפני עונש מאסר (ע"פ 907/14 רחמים נ' מד"י (18.11.14), או להוות עילה להקלה בעונש (ע"פ 1384/15 אזברגה נ' מד"י (16.12.15)), אלא יש לבחון כל מקרה לגופו. במקרה דנן, גילו של הנאשם ילקח בחשבון, כאחד השיקולים.

כ. לאחר כל האמור, מסקנתי היא כי לא ניתן לסיים את ההליך, בענישה שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריא. ואולם, בעת קביעת משך המאסר, אקח בחשבון את שיקולי שיקומו של הנאשם, את התהליך הטיפולי, ואת רצונו לשוב לחיים תקינים. לנוכח מורכבות הנסיבות, יוטל מאסר ברף הנמוך של המתחם שקבעתי.

אני מוצאת לנכון להדגיש כי שקלתי את עתירת הנאשם לבחינת ההתאמה לביצוע עבודות שרות, ואולם דעתי היא כי חומרת העבירה ונסיבותיה, בצירוף נסיבותיו של הנאשם, אינם מאפשרים הימנעות ממאסר בפועל בשום פנים ואופן.

סוף דבר

אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 2.5.14 עד יום 2.6.14.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.
- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות מסוג עוון.
- ד. פיצוי למתלונן עד תביעה 3 בסך 4,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות עד יום 1.8.17.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ז, 03 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.